

Arrest

nr. 182 677 van 22 februari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X, die verklaren van Argentijnse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 4 november 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 september 2016 gaf de arts-adviseur een medisch advies aangaande de medische aandoening van eerste verzoeker M. R. waarbij werd aangetoond dat de nodige medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Het Bestuur verklaarde op 13 september 2016

de medische regularisatieaanvraag van 23 juni 2016 ontvankelijk doch ongegrond. Verzoekende partij nam er op 5 oktober 2016 kennis van. Het betreft de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.06.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

M., R. (...)(...)

geboren te Abdago op (...)

A. M., H. (...) (...)

Geboren te Kumasi op (...)

M., F. (...), ° (...)

M., B. A. (...), ° (...)

nationaliteit: Argentinië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

We verwijzen naar het medisch verslag opgesteld door de arts-adviseur op 02.09.2016 (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen voeren een enig middel aan:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 9TER VREEMDELINGENWET, SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VREEMDELINGENWET, SCHENDING VAN DE ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN.

1. Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd; De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel- en Migratiebeleid maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een “eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]”; Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen “uitdrukkelijk” moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen; Artikel 3 van dezelfde wet legt de verplichting op aan het bestuur om de genomen beslissing op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen;. De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien en niet in het

minst dient de motivering afdoende te zijn; Een dergelijke motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980. De term “afdoende”, bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (RvS 1 februari 1983, nr. 22.896; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.565; RvS 9 juni 1993 nr. 43.259; RvS 12 augustus 1993, nr. 43.852; RvS 30 juni 1993, nr. 43.556). Daarenboven en niet in het minst impliceert het begrip ‘afdoende’ dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing; Dat bovendien blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat de motivering een beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 150); Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (RvS 14 april 1995, nr. 52.909; RvS 20 september 1993, nr. 44.141; RvS 9 december 1998, nr. 77.502; RvS 18 december 1998, nr. 77.732, RvS 1 december 1997, nr. 83.771; RvS 4 april 2000, nr. 86.567; RvS 12 november 2000, nr. 90.169);

2. Bovenstaand theoretisch kader dient in casu te worden toegepast.

Door de verzoekende partij werd een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is, voor zover verzoekers bekend, nog lopende. Tijdens een controle door de politiediensten van de stad Antwerpen op 5 oktober 2016, werd mevrouw Hasia, Abdul Mumin (de moeder van het gezin) staande gehouden tijdens een routinecontrole. Haar identiteit werd gecontroleerd en er werd door de politiediensten contact opgenomen met de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij verkreeg van de politiediensten de bestreden beslissing betekend en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Beide zijn kennelijk gedateerd op 13 september 2016. Mevrouw Hasia, Abdul Mumin verkreeg de beslissing betekend door de politiediensten dat de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet voor het gezin als ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard: (...).

In de motieven van deze beslissing staat te lezen: We verwijzen naar het medisch verslag opgesteld door de arts-adviseur op 02.09.2016 (zie gesloten omslag in bijlage).

Mevrouw H., A. M. (...) verkreeg van de politiediensten geen gesloten omslag. De verzoekende partij heeft tot op vandaag evenmin een uitnodiging ontvangen van de gemeentediensten i.v.m. een beslissing genomen over de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Tot op heden verkreeg enkel mevrouw H., A. M. (...) de bestreden beslissing betekend, zonder gesloten omslag, én een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De motivering is derhalve niet opgenomen in de bestreden beslissing zelf en is derhalve evenmin precies of concreet, zoals nochtans vereist (supra, randnummer 1). Een schending dringt zich op van artikel 9ter Vreemdelingenwet, samengelezen met de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motiveringsverplichting en artikel 62 Vreemdelingenwet.

3. Bijkomend, wijst de verzoekende partij erop dat de formele motivering van de bestreden beslissing nog verdere gebreken vertoont.

Artikel 3 van de formele motiveringswet vereist dat individuele beslissingen formeel moeten gemotiveerd worden. Dit betekent dat in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermeld worden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een uitzondering op de regel dat de motivering “in de beslissing zelf” dient te gebeuren, betreft de verwijzing naar andere stukken. In casu verwijst de bestreden beslissing naar: “We verwijzen naar het medisch verslag opgesteld door de arts-adviseur op 02.09.2016 (zie gesloten omslag in bijlage)”. Deze vorm van motivering door verwijzing is erkend door de Raad van State (zie o.a. RvS 6 juli 1995, nr. 54.370). Niettemin gaf de Raad van State te kennen dat ter voldoening van de formele motiveringsplicht vier cumulatieve voorwaarden moeten vervuld zijn (I.

OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 131):

- de inhoud van de het stuk waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis worden gebracht;
- het stuk waarnaar wordt verwezen moet vervolgens zelf afdoende zijn gemotiveerd;
- de handeling waarnaar wordt verwezen moet duidelijk worden bijgetreden in de uiteindelijke beslissing;
- en tenslotte dient er eensgezindheid te zijn binnen de voorbereidende handelingen waarnaar wordt verwezen.

De Raad van State stelt zich ten aanzien van deze voorwaarde terecht streng op (R. TIJS, *Algemeen bestuursrecht in hoofdlijnen*, Antwerpen, Intersentia, 2012, 275-277). In casu dienen deze voorwaarden te worden afgetoetst. Mevrouw H., A. M. (...) verkreeg van de politiediensten geen gesloten omslag. De verzoekende partij heeft tot op vandaag evenmin een uitnodiging ontvangen van de gemeentediensten i.v.m. een beslissing genomen over de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Tot op heden verkreeg enkel mevrouw H., A. M. (...) de bestreden beslissing betekend, zonder gesloten omslag, én een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Derhalve is de inhoud van de het stuk waarnaar wordt verwezen niet aan de bestuurde ter kennis gebracht. Er kan evenmin worden vastgesteld dat het stuk waarnaar wordt verwezen, afdoende is gemotiveerd. Aan de cumulatieve voorwaarden ter voldoening van de formele motiveringsplicht door verwijzing is duidelijk niet voldaan. Een schending dringt zich op van artikel 9ter Vreemdelingenwet, samengelezen met de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motiveringsverplichting en artikel 62 Vreemdelingenwet.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 13 september 2016 een brief naar de raadsman van verzoekende partijen gestuurd heeft met de melding dat een beslissing inzake de aanvraag werd genomen. De ongegrondheidsbeslissing 9ter werd opgestuurd naar de burgemeester van het laatst gekende adres, ook al werden de verzoekende partijen op 21 augustus 2015 afgeschreven van ambtswege en deelden zij geen nieuw adres aan de verwerende partij mee.

Tweede verzoekster maakte op 5 oktober 2016 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole, n.a.v. een routinecontrole van een bus van de vervoersmaatschappij De Lijn, waarbij zij in illegaal verblijf werd aangetroffen. Tweede verzoekster ondertekende op 5 oktober 2016 een kopie van die beslissing bij de politie van Turnhout. Uit dit document blijkt dat de originele beslissing en het medisch advies zich bij de diensten de stad Antwerpen bevinden. Uit het indienen van huidig verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen hiervan op de hoogte zijn.

Tweede verzoekster had geen recht om de envelop met het medisch advies te ontvangen, gezien de aanvraag werd ingediend in functie van haar echtgenoot. Indien eerste verzoeker zowel de ongegrondheidsbeslissing 9ter als de envelop met het medisch verslag wenst te bekomen staat het hem vrij om zich tot de stad Antwerpen te richten of, na het opgeven van een adres, op een uitnodiging hiervan te wachten en slechts dan hiertegen een beroep bij deze Raad in te dienen. Dat tweede verzoekster reeds eerder de beslissing ter kennis werd gebracht doet op zich geen afbreuk aan de geldigheid ervan.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC